

Myös minun leipäni

Tämä erään leivän tarina on myös minun leipäni tarina. Siitä samasta juuresta leivottua leipää olen syönyt siitä asti kuin leipäpala kädessäni pysyi.

Pakkasessa kohmettunut pieni koululainen avasi tuvan oven leipomispäivänä: leivän tuoksu ja uunin lämpö ja hellan luona ruokaa hämmentävän äidin läsnäolo olivat autuas yhdistelmä.

Ruis kasvoi pelloilla. Tuvan ikkunan pieleen nojasi käsivarrellaan isä, jo ikämies ja sanoi ääneen: "Ei ole mitään niin kaunista näkyä kuin heilimöivä ruispelto".

Kun lähdin kotoa ruisleivän ääreltä, leipä tuli luokseni. Posti toi niukkaan opiskelijaelämään juhlaa: ruisleipää tai kukon, joka sekin oli paistettu samaan ruistaikinaan. Leipä oli tuliainen, kun joku aikojen kuluessa tuli Tetriselästä käymään. Leivän sain evääksi, kun olin perhekuntani kanssa lähdössä kyläilemästä, nyt jo kälyni Valman, nuoren emännän kädestä.

Tämä leipä on myös minun lasteni leipää, ei jokapäiväistä leipää, vaan herkkua, jota nämä keski-ikäiset ja heidän perheensä eri puolilla maata odottavat ainakin joulupöytään saavansa. Ja ovat saaneet tähän asti, Tetriselän ehtoisan emännän ansiosta. Hän on vaalinut taikinanjuurta vuosikymmenet ja edelleen syntyy ruisleipä näistä kolmesta aineksestä, ja vain näistä kolmesta: vedestä, ruisjauhosta ja suolasta.

Tetriselän leipä on löytänyt myös rieska-maakuntaan. Lumijoen lakeuksilla ohravainioitaan viljelevät mieheni pohjois-pohjalaiset sukulaiset juhliivat ruisleivän äärellä jouluisin ja isännän syntymäpäivillä sitä tarjottiin hirvisopan höysteenä koko kylälle.

Anja Kangas